

A misty forest scene with tall, thin trees and a soft, ethereal light filtering through the canopy. The ground is covered in green moss and ferns.

BLAKE
PIERCE

KDYBY
BĚŽELA

ZÁHADA KATE WISE – KNIHA Č. 3

Blake Pierce

Kdyby běžela

Серия «Záhada Kate Wise», книга 3

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=63590901

KDYBY BĚŽELA:

ISBN 9781094344065

Аннотация

„Mistrovské dílo mysteriózního thrilleru. Blake Pierce dokázal dokonale vytvořit a popsat psychologické aspekty jednotlivých postav, takže si připadáme, jako bychom byli uvnitř jejich hlav, bojíme se spolu s nimi a fandíme jejich úspěchům. Kniha je plná zvratů, které vás udrží v napětí až do poslední stránky.“ . –Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o Navždy pryč) . KDYBY BĚŽELA (Záhada Kate Wise) je kniha? 3 v nové sérii psychologických thrillerů od autora bestsellerů – Blakea Pierce, jehož první bestseller Navždy pryč (kniha? 1) (zdarma ke stažení) získal více než 1 000 pěťhvězdičkových hodnocení. . Pětapadesátiletá agentka FBI Kate Wise je vytržena z důchodové rutiny poté, co policie nalezne již druhého zavražděného manžela z bohatého předměstí, kterého někdo zastřelil na cestě domů. Může jít o náhodu?. Kate už roky pronásleduje a děsí případ, který kdysi nedokázala vyřešit... Nyní, o deset let později, někdo totožným způsobem zavraždil dalšího manžela – ze stejného prominentního městečka... Co obě vraždy spojuje?. A dojde

Kate konečně vykoupení, nebo jí vrah opět uteče mezi prsty?. Akcí nabitý thriller, při kterém se vám rozbuší srdce, KDYBY BĚŽELA, je knihou? 3 v nové strhující sérii, od které se nedokážete odtrhnout. .
Knihy? 4 v sérii ZÁHADA KATE WISE bude brzy k dostání.

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	17
KAPITOLA TŘETÍ	27
KAPITOLA ČTVRTÁ	35
KAPITOLA PÁTÁ	48
KAPITOLA ŠESTÁ	56
Конец ознакомительного фрагмента.	67

Blake Pierce

KDYBY BĚŽELA

KDYBY BĚŽELA

(ZÁHADA KATE WISE – KNIHA 3)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce patří mezi nejprodávanější autory USA Today a proslavil se svou mysteriózní sérií RILEY PAGE, v níž dosud vyšlo šestnáct knih (a vycházejí další). Blake Pierce je rovněž autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která sestává ze třinácti knih (a vycházejí další); mysteriózní série AVERY BLACK, jež se skládá ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE o pěti knihách; mysteriózní série MAKING OF

RILEY PAIGE, v níž zatím vyšlo pět knih (a vycházejí další); mysteriózní série KATE WISE, ve které bylo dosud publikováno šest knih (a vycházejí další); psychologických mysteriózních thrillerů CHLOE FINE, kterých zatím vyšlo pět (a vycházejí další); série psychologických thrillerů JESSIE HUNT, sestávající z pěti knih (a vycházejí další); série psychologických thrillerů AU PAIR, jež zatím čítá dvě knihy (a vycházejí další), a mysteriózní série ZOE PRIME, která se momentálně skládá ze dvou knih (a vycházejí další).

Jako zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů od Vás Blake moc rád uslyší, neváhejte proto, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Autorská práva © 2018 od Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo předávána v žádné formě nebo jakýmkoli prostředky nebo uložena v databázi nebo v systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je licencována pouze pro vaše osobní použití. Tato e-kniha by neměla být znovu prodávána nebo dána jiným osobám. Chcete-li tuto knihu sdílet s jinou osobou, zakupte si další kopii pro každého příjemce. Pokud tuto knihu čtete a nekoupíte ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaši potřebu,

vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a incidenty jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivně. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Jacket obrázek je autorským právem Tom Tom, je používán pod licencí společnosti Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

VE STÍNU LŽÍ (kniha č. 2)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

KDYBY BĚŽELA (kniha č. 3)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

SVEZENÍ (kniha č. 4)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

KAPITOLA PRVNÍ

Nervy pracovaly na plné obrátky, až se jí zdálo, že se každou chvílí zhroutí. V těch boxerských rukavicích se necítila dvakrát nejlépe a ochranná helma ji nepříjemně škrtila. Nic z toho sice pro Kate Wise nebylo nové – trénovala už bezmála dva měsíce, nicméně dnes ji čekal první trénink se skutečným sparring partnerem. Byla si vědoma, že jde o běžnou součást tréninku, která se navíc nese v přátelském duchu, ale i tak byla nervózní. Měla totiž mlátit do někoho jiného, což nikdy nebrala na lehkou váhu.

Podívala se do protějšího rohu na svou sparring partnerku, mladší ženu, kterou se ze všech sil snažila nevnímat jako protivníka. Byla další členkou malé tělocvičny, která prošla boxerským výcvikovým programem. Jmenovala se Margo Dunn a navštěvovala kurz ze stejného důvodu jako Kate; bylo to skvělé cvičení na posílení celého těla, které nevyžadovalo dlouhé hodiny běhání ani posilování.

Margo se na Kate pousmála, když jí trenér nasazoval chrániče zubů. Kate přikývla, zatímco její trenér dělal přesně to samé. Jakmile jí chrániče obepnuly zuby, něco se v Kate zlomilo. Jako lusknutím prstu se dostala do boxerské nálady. Jistě, nervy stále pracovaly a celá ta situace jí nebyla úplně po chuti, ale bylo na čase vyrazit a začít makat. V celé hale bylo pouze sedm přihlížejících – trenéři a další dvě členky klubu, které přišly jen

ze zvědavosti.

Někdo z přítomných rozezněl gong, který signalizoval začátek zápasu. Kate nakráčela do středu ringu, kde se potkala s Margo. Ťukly si rukavicemi na znamení respektu a odstoupily dva kroky vzad.

Zápas mohl začít. Kate zprvu kroužila po ringu a snažila se najít správný rytmus, jak ji to učili v kurzu. Udělala krok vpřed a vyslala první úder. Margo sice neměla problémy s jeho vykrytím, ale bylo fajn trochu se na začátek osmělit. Kate znovu udeřila, tentokrát levou rukou do týlu. Margo se opět ubránila a okamžitě kontrovala levačkou, která zasáhla Kate z boku do hlavy. Nebyl to tvrdý úder – přece jen se jednalo o obyčejný sparing – a navíc zasáhl vycpanou část boxerské helmy. Přesto se Kate mírně zapotácela.

Je ti šestapadesát, pomyslela si v duchu. Cos jako čekala?

Jak se tak zamýšlela sama nad sebou, Margo se vytasila s pravým hákem. Kate se pohotově vyhnula úkrokem do strany, což jí dodalo trochu sebedůvěry. Když zvládla vykrytí i následující direkt, zažehla se v ní touha po vítězství.

Moc dobře víš, proč tohle děláš, říkala si v duchu pro sebe. Po devíti týdnech máš osm kilo dole a svaly, o kterých se ti dříve ani nesnilo. Cítíš se tak o dvacet let mladší a upřímně... připadala sis někdy silnější?

Nepřipadala. A i když nebyla v boxu žádnou přebornicí, základy měla pevně zažitě.

S touto myšlenkou v hlavě vyrazila vpřed, naznačila levý

direkt, aby následně ušetřila Margo pravý hák. Jakmile přistál na její bradě, Kate neváhala a vyslala úder levačkou... a ještě jeden. Oba údery trefily cíl a Margo ztratila rovnováhu. Vletěla zády do provazů a z jejího výrazu bylo patrné, že tohle nečekala. Přesto se usmála. Stejně jako Kate, i ona věděla, že jde jen o trénink a teď právě dostala cennou lekci: za všech okolností si musí dávat pozor na náznaky.

Margo odpověděla dvěma direkty na tělo, které zasáhly žebra. Kate na moment zalapala po dechu. Když se pak konečně nadechla, všimla si, jak se na ni zleva řítí tvrdý pravý hák. Chtěla se pohnout, ale nebyla dostatečně rychlá. Úder, který trefil boční výztuhy helmy, jí pěkně otřásl.

Na pár vteřin byla dezorientovaná. Vše kolem viděla rozmazaně a sotva se držela na nohou. Dokonce přemýšlela o tom, že se svalí na zem, aby si trochu odpočinula.

Jo... na tohle už jsi stará.

Ale na druhou stranu si říkala: *Znáš snad jinou ženu, která by takový úder dokázala ustát?*

Kate odpověděla dvěma direkty a následným úderem na tělo. Trefila sice jen jeden z těch direktů, ale úder na tělo našel svůj cíl. Margo trochu zavrávorala a znovu se opřela o provazy. Následně vyrazila proti Kate a ohnala se poněkud uspěchaným zvedákem, kterým ji vlastně ani nechtěla ohrozit. Doufala, že Kate zvedne ruce při blokování úderu, aby ji následně mohla zasáhnout ranou na solar. Jenže Kate si všimla jejího zaváhání a moc dobře věděla, co má v úmyslu. Místo toho, aby se pokusila úder vykrýt,

udělala útok doprava, kde si počkala, až ruka její soupeřky vyletí vzhůru, a poté se ohnala tvrdým pravým direktem, který zasáhl Margo z boku do hlavy.

Margo šla okamžitě k zemi. Dopadla na břicho a rychle se překulila. Vrátila se do svého rohu, kde si vyndala chrániče zubů. Usmála se na Kate a nevěřicně kroutila hlavou.

„Omlouvám se,“ řekla Kate, klečíc před Margo.

„To nemusíš,“ odpověděla. „Vůbec nechápu, jak můžeš být takhle rychlá. To já bych se ti asi měla omluvit. Vzhledem k tvému věku jsem tak nějak předpokládala, že budeš... pomalejší.“

Katin trenér – prošedivělý šedesátník s dlouhými bílými vousy – vylezl mezi provazy a chichotal se. „Já udělal tu samou chybu,“ řekl. „A týden jsem pak kvůli tomu chodil s monoklem. Trefila mě tím samým úderem, který tě poslal k zemi.“

„Za to se mi vážně omlouvat nemusíš,“ odpověděla jí Kate. „Taky jsi mě málem dostala tím jedním úderem do hlavy, to byla pořádná rána.“

„Měla tě jím dostat,“ podotkl trenér. „Upřímně řečeno, takhle tvrdé údery vidím při sparingu nerad.“ Poté se podíval na Margo. „Tak co? Chceš pokračovat?“

Margo přikývla a postavila se zpět na nohy. Trenér jí znovu nasadil chrániče zubů, a obě ženy se pak vrátily do svých rohů, kde vyčkávaly na gong.

Zvuk, který Kate zaslechla, však nepatřil gongu. Namísto toho uslyšela svůj mobilní telefon. A tohle vyzvánění má nastavené

pouze na hovory z úřadu.

Rychle si vyndala chrániče z pusy a natáhla ruce směrem k trenérovi. „Omlouvám se,“ řekla. „Tohle ale musím vzít.“

Její trenér věděl, že pracuje na částečný úvazek jako zvláštní agentka. Připadalo mu drsné (jeho slova, ne její), že odmítla jít do důchodu z takovéhle práce. Takže se snažil rozvázat jí rukavice nejrychleji, jak mohl.

Kate se protáhla mezi provazy a utíkala ke své tašce, která ležela opřená o zeď. Nikdy ji nenechávala v šatně, právě pro případ takového hovoru. Popadla telefon, a jakmile na displeji uviděla jméno ředitele Durana, její srdce se rozbušilo vzrušením i beznadějí v jednom.

„Tady agentka Wise,“ řekla.

„Wise, tady je Duran. Máte chvíli?“

„Mám,“ řekla a s napětím v očích se dívala směrem k ringu. Margo tam mezitím pracovala se svým trenérem na rozpoznání náznaků. „Co pro vás můžu udělat?“

„Doufal jsem, že byste se mohla zapojit do jednoho případu. S okamžitou platností, takže byste musela s agentkou DeMarco odletět už dnes večer.“

„Tak to nevím,“ odpověděla. A vážně si nebyla jistá. Bylo to hodně na kvap, zvlášť když během posledních týdnů vedla několik rozhovorů se svou dcerou Melissou o tom, jak nebude tak snadno dostupná pro tyhle případy teď, nebo nikdy. Poslední měsíc trávila s Melissou a Michelle, svou vnučkou, mnohem víc času, pravidelně se navštěvovaly a konečně se vše začalo ubírat

správným směrem. Byly jako rodina.

„Těší mě, že jste si na mě vzpomněl,“ řekla Kate. „Ale nejsem si jistá, zda ten případ mohu vzít. Je to moc na rychlo. A odlet... zdá se, že to bude pěkně daleko. Myslím, že na takovou cestu teď nejsem připravená. Kde to vůbec je?“

„V New Yorku. Kate... jsem si celkem jistý, že to má co do činění s Nobiliniho případem.“

To jméno projelo jejím tělem jako elektrický proud. Najednou měla v hlavě úplný chaos, a nebylo to z úderu, který před chvílí schytala od Margo. V její mysli se točily myšlenky na případ, který řešila před necelými osmi lety – jako by se jí vysmívaly do tváře.

„Kate?“

„Jsem tu,“ odpověděla. Poté se ohlédla zpět k ringu, kde se mezitím Margo protahovala a pobíhala na místě, zcela nachystaná na jejich další střetnutí.

Byla ostuda, že k němu nedojde. Ale jakmile Kate uslyšela to jméno, věděla, že případ vezme. Musela.

Nobiliniho případ jí před osmi lety odebrali, což byla jedna z největších porážek v její dosavadní kariéře.

Teď ale dostala šanci ho uzavřít – vyřešit případ, který ji kdysi pokořil.

„Kdy mi to letí?“ zeptala se Durana.

„Z Dulles do JFK, odlet za čtyři hodiny.“

Při pomyšlení na Melissu a Michelle jí bylo do breku. Melissa to sice nepochopí, ale Kate tuhle příležitost nemohla odmítnout.

„Ten případ beru,“ odpověděla.

KAPITOLA DRUHÁ

Kate stačila necelá hodina a půl, aby si sbalila věci a vyrazila z Richmondu. Když se sešla se svou kolegyní, Kristen DeMarco, před jednou z mnoha Starbucks kaváren na mezinárodním letišti v Dulles, zbývalo jim už pouhých deset minut do odletu; většina cestujících byla dávno na palubě.

DeMarco se, s kávou v ruce, vydala svižným krokem vstříc Kate a už z dálky se na ni usmívala a kroutila hlavou. „Kdybys nedělala drahoty a přestěhovala se do DC, nemusela bys pak neustále dobíhat na poslední chvíli.“

„To nejde,“ řekla Kate, když se připojila ke své kolegyni, načež společně pospíchaly k bráně. „Už tak je na pováženou, jak mě tahle takzvaná práce na částečný úvazek drží od rodiny. Pokud bych se kvůli ní musela přestěhovat do DC, tak bych s tím nadobro sekla.“

„*Jak se mají* Melissa s malou Michelle?“ zeptala se DeMarco.

„Dobře. Cestou sem jsem s Melissou mluvila. Prý to chápe a drží mi palce. A snad poprvé v životě to myslela vážně.“

„To jsem ráda. Říkala jsem ti, že nakonec obrátí. Vždyť to musí být super mít za matku takovou drsňačku.“

„K drsňačce mám daleko,“ odvětila Kate, když dorazily k odletové bráně. Přesto jí to nedalo a musela přemýšlet nad tím, co dělala těsně před telefonátem z úřadu. Usoudila, že by na té přezdívce mohlo něco být... alespoň trochu.

„Naposledy jsem slyšela,“ řekla Kate, „že jsi dělala na případu trojnásobné vraždy v Maine.“

„Jo, to je pravda. Zhruba před týdnem jsme ho uzavřeli – celkem na tom dělalo asi šest našich agentů. Když mi Duran zavolal ohledně tohoto případu, řekl, že tě tam chce poslat a zeptal se mě, jestli se k tobě nechci připojit. Samozřejmě jsem po tom hned skočila. Řekla jsem mu, že s tebou chci dělat, kdykoliv to jen v budoucnu půjde.“

„Děkuji,“ řekla Kate a dál už raději mlčela. Ve skutečnosti to pro ni znamenalo opravdu hodně, ale nechtěla se pouštět do žádných srdceryvných vyznání.

Nastoupily do letadla a posadily se na svá sedadla, hned vedle sebe. Když se uvelebily, DeMarco sáhla po svém příručním zavazadle, z kterého vytáhla tlusté desky plné papírů a dokumentů.

„Tohle je vše k Nobiliniho spisu,“ řekla. „Vzhledem k tvojí minulosti soudím, že ho znáš nazpaměť.“

„Nejspíš ano,“ odpověděla Kate.

„Je to celkem rychlý let,“ podotkla DeMarco. „Mnohem raději bych to všechno slyšela přímo od tebe.“

Kate to viděla stejně. Až ji samotnou překvapilo, jak moc se toužila podělit o detaily z onoho případu s agentkou DeMarco. Poslední roky se jí celkem dařilo vytěsnit ho ze své mysli, jelikož se nechtěla zaměřovat na jeden z největších neúspěchů v kariéře, ale přesto jí tu a tam vrtal hlavou.

Jakmile se letadlo začalo stáčet k ranveji, Kate spustila

vyprávění. V momentě, kdy ji přerušily otravné bezpečnostní instrukce před odletem, si uvědomila, že jí to celé připadá tak nějak nové. Možná to bylo dáno tím, jak dlouho se na ten případ snažila nemyslet nebo snad jejím částečným důchodem (či obojím), ale teprve teď se jí vše oživilo v paměti.

A tak převyprávěla agentce DeMarco detaily z případu, který se odehrál v jedné luxusní čtvrti nedaleko města New York. Jen jedno tělo, nicméně někdo z Kongresu ten případ popohnal, jelikož byl v úzkém kontaktu s obětí. Žádné otisky ani stopy. Oběť, Frank Nobilini, byla nalezena v jedné z uliček městského obvodu Midtown. Patrně měl namířeno do své kanceláře, která se nacházela jeden blok pěšky od krytého parkoviště. Jediným zraněním byla střelná rána do týla. V podstatě poprava.

„Jak to mohla být poprava, když ho evidentně někdo unesl a zatáhl do nějakého průchodu?“ zeptala se DeMarco.

„To je další nezodpovězená otázka z případu. Tehdy se předpokládalo, že Nobiliniho přepadli, přinutili ho kleknout na kolena a poté ho střelili zezadu do hlavy. Zeď budovy, u které se tělo našlo, byla poseta krví a kousky lebky. V ruce stále svíral klíčky od svého BMW.“

DeMarco přikývla a nechala Kate pokračovat.

„Oběť pocházela z malého městečka, luxusního předměstí Ashton,“ pravila Kate. „Takový ten typ města, které přitahuje návštěvníky honosnými starožitnými obchody, předraženými restauracemi a nablýskanými nemovitostmi.“

„A to mi na tom právě moc nesedí,“ přerušila ji DeMarco.

„Taková místa přece bývají semeništěm drbů, ne? Někdo snad musel něco vědět nebo alespoň slyšet zvěsti o tom, kdo byl tím vrahem. Jenže v těch spisech nic není,“ řekla a tūkala prsty o složku.

„To mě vždycky vytáčelo,“ pronesla Kate. „Ashton je opravdu luxusní místo. Ale všichni tam žijí v hodně úzké komunitě, kde každý zná každého. Lidé jsou tam k sobě neustále zdvořilí a slušní. Sousedé si vzájemně pomáhají a při školních akcích na výběr finančních prostředků je vždycky narváno, zkrátka hotová idylka. To místo je neposkvrněné.“

„Žádný motiv pro vraha?“ zeptala se DeMarco.

„O žádném nevím. Ashton má jen něco přes tři tisíce obyvatel. Přitahuje sice návštěvníky z New Yorku a odlehlejších měst, ale i tak je tam téměř nulová kriminalita. A jelikož se Nobiliniho vražda odehrála mimo Ashton, bylo tehdy tak obtížné s případem pohnout.“

„A žádné podobné vraždy se tam nestaly?“

„Ne. Alespoň do dnešního dne, jak se zdá. Myslím, že se vrah zalekl přítomnosti FBI. V tak malém městečku FBI nepřehlédneš.“ Kate se na moment odmlčela a vzala si od DeMarco desky se spisem. „Kolik ti toho Duran řekl?“

„Moc ne. Jen, že je to naléhavé a požádal mě, abych si prošla spisy.“

„Všimla sis, jaký typ zbraně byl tehdy použit?“ zeptala se Kate.

„Jo, Ruger Hunter Mark IV. Což je divné. To vypadá na

profesionála. Tak drahou zbraň by sis přece nepořídila na náhodnou vraždu bez motivu.“

„Souhlasím. Kulku a plášť projektilu, které jsme našli, nebylo obtížné určit. A odhlédneme-li od skutečnosti, že šlo o krásnou a drahou zbraň, to, že ji někdo vůbec použil, nám dalo jasnou indicii: dotyčný věděl o zabíjení kulový.“

„Jak to?“

„Profík by přece musel vědět, že Ruger Hunter Mark IV po sobě zanechá plášť projektilu. Což z něj činí naprosto mizernou volbu.“

„Předpokládám, že poslední oběť byla usmrcena podobnou zbraní?“ zeptala se DeMarco.

„Podle Durana se jedná o tutěž zbraň.“

„Takže vrah se rozhodl znovu udeřit po osmi letech. Zvláštní.“

„No, musíme počkat a uvidíme,“ řekla Kate. „Duran mi řekl jen to, že oběť byla naaranžovaná jako nějaká rekvizita. A že zbraň, jíž byla zastřelena, se shodovala se zbraní, která usmrtila Franka Nobiliniho.“

„Jo a ta vražda se stala v Midtownu v New Yorku. Jsem zvědavá, jestli má naše poslední oběť nějaké spojení s Ashtonem.“

Kate jen pokrčila rameny, zatímco letadlo právě prolétalo mírnou turbulencí. Nakonec se ukázalo, že nebylo úplně od věci projít si společně detaily z Nobiliniho vraždy. Alespoň si oprášila staré vzpomínky na případ, který teď dostal úplně nový náboj. Kate ve skrytu duše doufala, že by jí ten osmiletý odstup mohl

pomoci nahlédnout na něj z jiného úhlu pohledu.

Už je to nějaký ten pátek, co Kate naposledy zavítala do New Yorku. Tehdy tu s Michaellem, jejím zesnulým manželem, strávili společný víkend. Nebylo tomu dlouho před jeho smrtí. Ty věčně přeplněné ulice a silnice města, které nikdy nespí, ji nepřestávaly udivovat. V porovnání s ním byly dopravní zácpy ve Washingtonu příjemnou projížďkou městem. Celkový dojem navíc podtrhoval fakt, že v New Yorku bylo něco po půl deváté v pátek večer.

Na místo činu dorazily ve 20:42. Kate zaparkovala vypůjčené auto, co nejbližše policejní pásce to šlo. Místo činu se nacházelo v postranní uličce na 43. ulici, kde bylo slyšet neustálý hluk z hlavního vlakového nádraží, které se nacházelo jen o pár bloků dál. Před uličkou stála dvě policejní auta zaparkovaná čelem k sobě, která sice neblokovala žlutou policejní pásku ani vstup do uličky, ale dávala jasně najevo, že tam není místo pro zvědavé kolemjdoucí.

Když se Kate s DeMarco přiblížily k policejní pásce, zastavil je mohutný policista. Jakmile však Kate vytáhla odznak, jen pokrčil rameny a nadzvedl pásku, aby mohly projít. Všimla si, že když agentka DeMarco vstupovala na místo činu, ani o ni nezavadil pohledem. Chvíli pak přemítala, zda by se DeMarco, otevřeně homosexuální žena, urazila, kdyby o ni projevil zájem

muž, nebo by to brala jako kompliment.

„Federálové,“ pronesl znuděně strážník. „Slyšel jsem, že vás sem zavolali. Ale přijde mi to zbytečné. Ten případ je na první pohled jasný jako facka.“

„Jen si chceme něco ověřit,“ odpověděla Kate, zatímco společně s DeMarco mířily do temné uličky.

Policejní auta na začátku ulice stála v příhodném úhlu, který umožňoval světlometům svítit do temnoty před nimi. Podlouhlé stíny obou žen dokreslovaly tajuplnou atmosféru místa činu.

Na konci slepé uličky se tyčila cihlová zeď, u které postávali v půlkruhu dva strážníci a detektiv v civilním oblečení. Před zdí šlo vidět jakýsi hrbolek. Oběť, předpokládala Kate. Když došla k oněm mužům, představila sebe a agentku DeMarco, načež se opět prokázaly svými průkazy.

„Těší mě,“ pronesl jeden ze strážníků. „Ale abych byl upřímný, moc nechápu, proč se sem FBI snažila za každou cenu někoho dostat.“

„Pane bože,“ zvolal detektiv v civilu. Vypadal tak na čtyřicet a ne zrovna upravený. Měl dlouhé černé vlasy, strniště a brýle, díky nimž si Kate okamžitě vybavila fotky Buddyho Hollyho.

„Tohle už jsme snad řešili,“ řekl detektiv. Podíval se na Kate, protočil oči a spustil: „Jakmile je zločin starší než týden, tak od něj dává newyorská policie ruce pryč. Vůbec jim nejde do hlavy, proč by se chtěl někdo hrabat v osm let starém, nevyřešeném případě. Mimochodem, to já jsem zavolal FBI. Víím, že na ten Nobiliniho případ byla tehdy pěkně nažhavená. Byl to přítel

někoho z Kongresu, že?“

„Přesně tak,“ odvětila Kate. „A já tehdy vedla vyšetřování.“

„Aha. Tak to vás rád poznávám. Já jsem detektiv Luke Pritchard. Musím přiznat, že mám trochu slabost pro nevyřešené případy. Tenhle mě zaujal volbou zbraně, jakož i způsobem provedení, které se tváří jako poprava. Při pohledu zblízka můžete vidět odřenyiny na čele oběti, jak ji vrah přinutil opřít se o tu cihlovou zeď tady.“ Ukázal rukou na stěnu budovy po jejich pravici, na které byl obrovský cákanec zaschlé krve.

„Můžeme?“ zeptala se Kate.

Oba policisté pokrčili rameny a ustoupili stranou. „Jak je libo,“ prohodil jeden z nich. „Když na tom teď dělá detektiv i FBI, s radostí vám to tu přenecháme.“

„Bavte se,“ dodal druhý policista a oba se vrátili na začátek uličky.

Agentky mezitím začaly s ohledáváním těla. Pritchard ustoupil kousek stranou, aby jim dopřál dostatek prostoru.

„Takže,“ ujala se slova DeMarco, „myslím, že příčina smrti je zřejmá.“

To skutečně byla. Čistý průstřel hlavy, který lemovala spálená a zakrvácená kůže – přesně jako v případě Franka Nobiliniho. Oběť měla na sobě značkové sportovní oblečení, lehkou mikinu na zip a pěkné běžecké kalhoty. Drahé běžecké boty se pyšnily precizně zavázanými tkaničkami a sluchátka od Applu, které měl předtím dotyčný muž v uších, ležela vedle těla, jako by je tam někdo úmyslně položil.

„Známe už totožnost?“ zeptala se Kate.

„Jo,“ odpověděl Pritchard. „Jack Tucker. Podle občanského průkazu, který měl v peněžence, bydlí v Ashtonu. Tak se mi zdá, že by to vážně mohlo mít spojitost s Nobiliniho případem.“

„Vyznáte se v Ashtonu, detektive?“ zeptala se Kate.

„Ani ne. Párkrát jsem tamtudy jel, ale že bych se tam rád vracel... Ta všudypřítomná dokonalost je až odporná.“

Přesně věděla, co tím myslí. Nemohla si pomoci, ale zajímalo ji, jak se asi bude detektiv cítit, až se bude muset vrátit do Ashtonu.

„Kdy bylo tělo objeveno?“ zeptala se DeMarco.

„Dnes odpoledne v šestnáct třicet. Já dorazil na místo činu kolem čtvrt na šest a ihned jsem si dal jedna a jedna dohromady. Musel jsem je přemlouvát, aby nehýbali tělem, dokud nedorazíte. Říkal jsem si, že ho budete chtít vidět tak, jak je.“

„To vás asi museli milovat,“ podotkla Kate.

„No jo, na to jsem zvyklý. Kéž by to byl vtip, ale dost místních policistů mi říká Odložený Případ Pritchard.“

„Každopádně si myslím, že v tomhle případě jste měl pravdu,“ řekla Kate. „I kdyby se nakonec ukázalo, že ty dva případy spolu nijak nesouvisí, pořád tu někde pobíhá vrah tohoto muže. A my ho musíme najít, aby neudeřil znovu.“

„Jo, ale netuším kde začít,“ řekl Pritchard. „Mám tu pár hlasových nahrávek s mými postřehy, pokud byste si je chtěly poslechnout.“

„To by nám mohlo pomoci. Předpokládám, že tým z forenzního už udělal fotky místa činu?“

„Ano. Digitální už patrně budou k dispozici.“

Kate se postavila, ale nespouštěla zrak z bezvládného těla Jacka Tuckera. Hlavu měl nakloněnou doprava, jako by se upřeně díval na sluchátka, která byla opatrně umístěna vedle něj.

„Už jste dali vědět rodině?“ zeptala se DeMarco.

Ne. A trochu se obávám, že to newyorská policie nechá na mně, protože jsem je přinutil, aby nehýbali tělem, potažmo celým případem.“

„V tom případě se toho ráda ujmu,“ řekla Kate. „Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe.“

„Pokud to tak chcete.“

Kate konečně odhlédla od těla Jacka Tuckera a zadívala se na ústí uličky, kde postával policista, který hlídal pásku, společně se dvěma strážníky, kteří prve stáli u oběti. Podobně zdrcující zprávy už předávala tolikrát, že by to jen stěží spočítala, ale nikdy to pro ni nebylo lehké. Ba naopak, s každým dalším případem se to zdálo být těžší a těžší.

Postupně však zjistila, že v momentě největšího a nejbolestivějšího truchlení nad ztrátou milované osoby si spoustu lidí vybaví celou řadu důležitých detailů.

Kate doufala, že tohle bude přesně ten případ.

A pokud ano, možná jí zatím nic netušící vdova pomůže uzavřít případ, který ji téměř celé poslední desetiletí pronásledoval.

KAPITOLA TŘETÍ

Cesta z Midtownu do Ashtonu trvala pouhých dvacet minut. Místo činu opustily ve 21:20, nicméně doprava páteční noci byla stále v plném proudu. Když se konečně dostaly z toho nejhoršího a najely na dálnici, Kate si všimla, že DeMarco nějak neobvykle mlčí. Seděla na místě spolujezdce a upřeně zírala, jak se kolem ní míhají dominanty města.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Kate.

DeMarco ze sebe vyhrkla odpověď, aniž by se na Kate otočila, takže bylo jasné, že ji od odjezdu z místa činu něco trápilo.

„Vím, že už tohle děláš dlouho a umíš v tom chodit, ale já jsem takovou zprávu sdělovala pozůstalým jen jednou. Bylo to příšerné. Cítila jsem se hrozně. A ty ses taky nejdřív mohla zeptat, než jsi mě do toho navezla.“

„Omlouvám se. To mě vůbec nenapadlo. Ale *je* to součást naší práce. Nechci, aby to znělo necitlivě, ale měla by sis na to pomalu začít zvykat. Kromě toho ten případ jsme převzaly, takže nevidím důvod, proč bychom tím měly trápit toho detektiva.“

„Jasně... Ale přesto se příště můžeme o podobných věcech alespoň poradit, ne?“

Z jejího hlasu byl cítit vztek, což od DeMarco doposud neslyšela – nicméně nebyl mířen přímo na Kate. „Jo,“ odpověděla a dál se v tom raději nepitvala.

Zbytek cesty do Ashtonu už nepromluvily. Kate prošla tolika

případy, kdy bylo nutné oznámit rodině smutnou zprávu, že věděla, jak moc by mohlo jakékoliv napětí mezi partnery celou situaci jen zhoršit. Ale také věděla, že DeMarco nebyla na žádné promlouvání do duše, takže jí to musela říct na rovinu, i když ještě byla našťvaná. Třeba je to ten případ, říkala si Kate, kdy si to člověk musí vyzkoušet na vlastní kůži, aby se s tím sžil.

K domu Tuckerových přijely ve 21:42. Kate ani nebyla překvapená, že se v celém baráku včetně verandy svítilo. Vzhledem k oblečení Jacka Tuckera to vypadalo, že odešel běhat už ráno. To, že byl nalezen ve městě, vyvolávalo celou řadu otázek. A všechny ty otázky vedly k jedné nešťastné a vystrašené ženě.

Na smrt vyděšené manželce, která se každou chvíli dozví, že je vdova, přemítala v duchu Kate. Bože, snad nemají děti.

Kate zaparkovala před domem a vystoupila z auta. DeMarco ji následovala, ale v mnohem pomalejším tempu, jako by chtěla dát Kate najevo nespokojenost s celou tou situací. Kráčely po dlážděné cestě, která vedla ke schodům na verandu. Ani k ní nestačily dojít a dveře domu se náhle otevřely.

Žena stojící ve dveřích je spatřila a okamžitě strnula. Očividně byla v takovém šoku, že ani nemohla najít slov. Nakonec ze sebe dostala jen: „Kdo jste?“

Kate pomalu sáhla do bundy pro průkaz. Ještě než ho stihla ukázat a představit se, žena už věděla, co přijde. Bylo to patrné z jejího výrazu ve tváři. A jakmile Kate s DeMarco došly ke schodům na verandu, Tuckerova manželka se sesypala na zem a

začala naříkat.

Jak se ukázalo, Tuckerovi *měli* děti. Dokonce tři, ve věku sedmi, deseti a třinácti let. Všechny ještě byly vzhůru a nervózně vyčkávaly v obývacím pokoji, zatímco se Kate snažila dostat jejich matku – Missy, jak se za neustálého pláče stihla představit – dovnitř a usadit ji. Nejstarší z dětí přispěchalo k mamince, zatímco se agentka DeMarco snažila udržet ostatní stranou, aby té nebohé ženě dopřála alespoň trochu času na uklidnění.

V ten moment Kate došlo, že se nejspíš unáhnila, když do toho agentku DeMarco takhle navezla. Prvních dvacet minut u Tuckerových bylo zdrcujících. Něco tak srdcervoucího zažila za celou svoji kariéru jen jednou. Podívala se na DeMarco a stejně jako předtím v autě, i nyní se jí v tváři mísily vzdor a vztek. Kate napadlo, že podobné pocity v sobě nejspíš dusila už delší dobu.

Mezitím se Missy Tuckerová dostala alespoň částečně k sobě a uvědomila si, že by měla najít někoho na hlídání, pokud chce být Kate a DeMarco co nejvíce nápomocná. Zavolala tedy švagrovi, kterému za neustálého vzlykání sdělila smutnou novinu. Jelikož i on žil se svou ženou v Ashtonu, oba okamžitě přispěchali na pomoc.

Ve snaze dopřát Missy a jejím dětem trochu soukromí, aby mohly v klidu truchlit, požádala ji Kate o svolení porozhlédnout se po domě. Třeba najdou něco, kvůli čemu by někdo mohl

chtít zavraždit jejího manžela. Agentky začaly s prohledáváním nočním stolků a osobních věcí v ložnici, zatímco se zezdola ozývalo vzlykání a nářek Tuckerových.

„Tohle je fakt děs,“ řekla DeMarco.

„To je. Omlouvám se ti. Vážně mě to mrzí. Jen jsem myslela, že to tak bude pro všechny lepší.“

„Je tohle snad lepší?“ zeptala se DeMarco. „Poslyš Kate, já vím, že se zas tak moc dobře neznáme, ale jednu věc vím o tobě jistě, ty máš neskonalou tendenci pomáhat ostatním a vystavovat přitom sama sebe ohromnému tlaku. To je ostatně důvod, proč se ti pořád nedaří skloubit čas s prací a se svojí rodinou.“

„No dovol?“ ohradila se našťavaně Kate.

DeMarco pokrčila rameny. „Promiň. Ale je to pravda. Místní policie tohle klidně mohla udělat za nás a my už teď mohly být bůhví kde a dělat na tom případu.“

„Bez svědků je naší největší nadějí manželka,“ odpověděla Kate. „Holt se přitom musí vypořádat se smrtí manžela, ale tak to je, ať se ti to líbí, nebo ne. Nikdo z nás z toho není nadšený. Ale někdy prostě musíš jít za hranice vlastního pohodlí. Podívej se na to z jiného úhlu pohledu, kdo se teď asi cítí hůř? Ty nebo ta čerstvá vdova truchlící dole?“

Kate si ani neuvědomovala, jak nahlas a podrážděně mluvila, dokud nevyřkla poslední větu. DeMarco na ni chvíli zírala, a poté jen zakroutila hlavou jako nějaký rozmazlený puberták a odešla z místnosti.

Když i Kate opustila ložnici, všimla si, jak se DeMarco

dívá skrze kancelář a malou knihovničku na chodbu. Kate ji tam nechala a raději šla hledat stopy ven. Nečekala sice, že by tam mohla něco najít, ale připadalo jí nezodpovědné, aby tento postup přeskočila.

Když se vrátila dovnitř, všimla si, že bratr Jacka Tuckera se svou chotí už dorazili. Missy se s bratrem dojemně vítala, zatímco jeho žena klečela u dětí a objímala je. Když si Kate všimla prázdného výrazu třináctileté dívky, která vypadala přesně jako její otec, nemohla se divit, že na ni byla agentka DeMarco našťvaná.

„Agentko Wise?“

Kate už mířila po schodech nahoru, a když se otočila, viděla Missy kráčet chodbou směrem k ní. „Ano?“

„Jestli se mnou chcete mluvit, vyřídíme to prosím hned. Nevím, jak dlouho to vydržím.“ A znovu začala nabírat k pláči. Kate obdivovala její sílu, neboť zpráva o smrti manžela ji zastihla sotva před hodinou.

Víc už Missy neřekla, jen vyšla po schodech do horního patra a cestou se ohlédla směrem k obývacímu, kde seděly její děti s příbuznými. DeMarco se k nim připojila z koupelny, kde právě prohledávala lékárničku, načež se všechny tři odebraly do ložnice.

Missy seděla na kraji postele jako žena, která se právě probudila ze špatného snu, jen s tím rozdílem, že ta noční můra byla stále přítomna.

„Předtím jste se mě ptaly, proč byl v New Yorku,“ spustila

Missy. „Jack pracoval jako vedoucí účetní pro jednu dost velkou firmu – Adler a Johnson. Poslední dobou dělali ve dne v noci pro nějakou společnost z Jižní Karolíny, která se zabývá vyřazováním jaderných zařízení z provozu. Někdy zůstával v práci tak dlouho, že pak rovnou přespal ve městě.“

„A dnes večer se měl vrátit nebo si myslíte, že by zůstal v hotelu?“ zeptala se DeMarco.

„Ráno v sedm jsem s ním mluvila, těsně předtím, než šel běhat. Tvrdil mi nejen, že dnes přijde domů, ale dokonce se chtěl vrátit docela brzo – zhruba kolem čtvrté.“

„Předpokládám, že jste se mu snažila dovolat nebo mu alespoň poslala zprávu, když se chýlilo k večeru?“ zeptala se Kate.

„Jistě, ale ne dřív než v sedm. Když se tihle chlápci zažerou do práce, tak zapomenou na čas.“

„Paní Tuckerová, FBI byla přivolána k případu, protože detaily a okolnosti smrti vašeho muže připomínají osm let starý případ. I tehdy byl obětí muž z Ashtonu, kterého též zavraždili v New Yorku,“ vysvětlila Kate. „Ačkoliv nemůžeme říct s jistotou, že spolu obě vraždy souvisí, kontaktování úřadu bylo v tomto případě na místě. Takže je pro nás velice důležité, abyste se zamyslela nad lidmi, které si váš manžel mohl znepřátelit.“

Kate viděla, že Missy znovu bojovala se slzami. Spolkla nutkání propuknout v pláč a snažila se ze všech sil pokračovat.

„Nikdo mě nenapadá. Neříkám to jen proto, že jsem ho milovala, ale on byl doopravdy strašně milý a laskavý člověk. Kromě pár drobných neshod v práci si za celý náš společný život

nevybavuji jedinou vyhrocenou hádku.“

„Co blízcí přátelé?“ zeptala se Kate. „Měl nějaké kamarády, obzvlášť muže, se kterými trávil čas a kteří by ho mohli znát z jiné stránky?“

„No, pravdou je, že se choval poněkud dětinsky, když byl v blízkosti svých známých z jachtového klubu, ale pochybuji, že by o něm řekli něco špatného.“

„Znáte jejich jména, abychom si s nimi mohli promluvit?“ zeptala se DeMarco.

„Ano. Měl takovou svou partu... On a tři další muži. Scházeli se v jachtařském klubu, případně v baru, kde koukali na sport. Většinou na fotbal.“

„Nevíte náhodou, zda někdo z nich nemá nějaké nepřátele?“ znovu se zeptala DeMarco. „Byť jen žárlivou exmanželku nebo vzdálené příbuzné?“

„To netuším. Já je moc neznala a...“

Náhle ji přerušil zvuk pronikavého nářku ze spodního patra. Missy se podívala směrem ke dveřím ložnice pohledem, který Kate lámal srdce.

„To je Dylan, naše prostřední dítě. On si byl s otcem tak...“

Znovu se odmlčela. Rty se jí třásly, jak se ze všech sil snažila nepropadat pláči.

„To je v pořádku, paní Tuckerová,“ uklidňovala ji DeMarco. „Běžte za svými dětmi. Pro začátek toho máme celkem dost.“

Missy vyletěla z postele a s pláčem utíkala ke dveřím. DeMarco ji pomalu následovala a cestou se ještě naštvane

ohlédla za Kate. Ta zůstala v ložnici o něco déle, neboť se snažila vstřebat emoce z předchozích minut. Ne, na tuhle část práce si člověk nikdy nezvykne. A nejhorší na tom bylo, že získaly jen minimum informací.

Když nakonec zamířila zpět k chodbě, plně chápala rozhořčení agentky DeMarco. K čertu, vždyť i ona sama byla na sebe našťvaná.

Kate sešla dolů ze schodů a pokračovala k vchodovým dveřím. Viděla, jak DeMarco nastupuje do auta a utírá si slzy z očí. Jemně za sebou zabouchla dveře, zatímco se z domu ozýval nářek truchlící rodiny Tuckerových, který umocňoval dojem z celého případu, jenž se zdál být předem ztracený.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Následující den kolem deváté hodiny ranní se po Ashtonu začala šířit zpráva o smrti Jacka Tuckera. Kate a DeMarco tak měly o starost méně při kontaktování Jackovo přátel – těch, jejichž jména jim včera nadiktovala Missy. Nejenže už věděli, co se stalo, ba dokonce přicházeli s nápady, jak pomoci Missy a jejím dětem v této nelehké situaci.

Stačilo pár rychlých telefonátů, aby si Kate s DeMarco domluvily schůzku se třemi Jackovými přáteli z jachtového klubu. Byla sobota, takže na parkovišti se již začínala srocovat auta, byť bylo teprve devět hodin ráno. Klub se nacházel na okraji průlivu Long Island Sound a Kate na první pohled uhranul překrásný výhled na celou jeho délku, který malinko kazily všechny ty nablýskané plachetnice kolem.

Samotným sídlem klubu byla dvoupodlažní budova, jejíž styl připomínal mix koloniální a moderní architektury, aby ladila s okolním prostředím. U hlavního vchodu Kate pozdravil neznámý muž. Byl oděn do knoflíkové košile a khaki zelených kalhot, což je v jachtařském klubu, jako je tento, patrně bráno jako víkendové ležérní oblečení.

„Vy budete agentka Wise, že ano?“ zeptal se muž.

„Přesně tak. A toto je má kolegyně, agentka DeMarco.“

DeMarco jen přikývla a bylo na ní znát, že ji ten vztek z předešlého dne ještě nepustil. Když se večer rozešly do svých

pokoju na hotelu, neřekla už DeMarco ani slovo. Ráno u snídaně pak utrousila jen „dobré ráno“, a od té doby mlčela.

„Já jsem James Cortez,“ řekl muž. „Ráno jsme spolu telefonovali. Ostatní už čekají s kávou na verandě.“

Vedl je přes budovu, jejíž vysoké stropy a útulné prostředí byly naprosto okouzující. Kate v duchu přemítala nad tím, kolik tu asi tak stojí roční členství. Zcela mimo její platové možnosti, to je jasné. A překrásný výhled z verandy na průliv Long Island Sound ji v tom jen utvrdil. Před verandou se rozprostírala vodní hladina, za níž se rýsovaly obrysy velkoměsta. Zkrátka fascinující podívání.

U malého dřevěného stolku, na kterém leželo pečivo se zákusky a konvice kávy, seděli další dva muži. Oba se zdvořile postavili, aby agentky přivítali. Jeden z nich vypadal nezvykle mladě, rozhodně ne na víc než na třicet, zatímco James Cortez a ten třetí muž byli zcela jistě čtyřicátníci.

„Duncan Ertz,“ řekl mladík a natáhl ruku.

Kate a DeMarco si s každým potřásly rukou a představily se. Starší z mužů se jmenoval Paul Wickers, čerstvě vysloužilý makléř, který byl více než ochotný povyprávět agentkám o svém zaměstnání, neboť se o něm zmínil hned ve druhé větě.

Kate a DeMarco se posadily ke stolu. Kate sáhla po prázdném šálku a nalila si kávu, kterou dochutila cukrem a smetanou, jež ležely vedle talíře s pečivem.

„Člověku se ani nechce pomyslet na utrpení, kterým teď Missy a její děti prochází,“ řekl Duncan, ukusovav ze sladkého

koláče.

Kate si vybavila trauma včerejšího večera a náhle pocítila nutkání tu nebohou ženu zkontrolovat. Podívala se na protější stranu stolu, kde seděla agentka DeMarco, a přemýšlela, zda to cítí stejně. S odstupem času si Kate uvědomovala, že DeMarco nejspíš jednala podrážděně kvůli něčemu, čím si v minulosti prošla – něčemu, přes co se ještě úplně nepřenesla.

„Tak, pánové,“ spustila Kate, "Missy o vás mluvila jako o Jackových nejbližších, tedy kromě rodiny. Doufala jsem, že byste mi mohli říct, jaký byl mimo domov a pracovní prostředí.“

„A to je právě ono,“ řekl James Cortez. „Pokud vím, tak Jack byl vždycky sám sebou, ať už byl kdekoliv. Upřímný a laskavý člověk, který by se pro druhé rozdal. A pokud se mě ptáte na jeho chyby, tak snad jen to, že byl až příliš zahleděný do své práce.“

„Byl to takový vtípálek,“ řekl Duncan. „Ty vtipy sice nebyly vždycky k smíchu, ale strašně rád je vyprávěl.“

„To je fakt,“ dodal Paul.

„A co nějaká tajemství, nesvěřoval se vám?“ zeptala se DeMarco. „Neměl třeba poměr?“

„Chraň bůh,“ vyhrkl Paul. „Jack Tucker byl až po uši zamilovaný do své ženy. Dovolím si tvrdit, že byl šťastný ve všech aspektech svého života. S manželkou, dětmi, prací, kamarády...“

„Proto to vůbec nedává smysl,“ řekl James. „Totiž, se vším respektem k Jackovi, z vnějšího pohledu to byl naprosto obyčejný chlápek. Skoro až nudný.“

„Nevíte, zda se znal s obětí vraždy, která se odehrála před

osmi lety?“ zeptala se Kate. „Muž jménem Frank Nobilini, jenž také pocházel z Ashtonu a byl zavražděn v New Yorku.“

„Frank Nobilini?“ zopakoval jméno Duncan Ertz, kroutíc přitom hlavou.

„Jasně,“ řekl James. „Pracoval pro tu obří reklamní agenturu, co propaguje všechny ty běžecký boty. Jeho manželka byla Jennifer... Tvá žena ji určitě zná. Milá paní. Dost se angažuje v komunitních projektech a je aktivní členkou sdružení rodičů a přátel školy.“

Ertz jen pokrčil rameny. Očividně byl v téhle skupině nový, takže o podobných věcech neměl přehled.

„Myslíte, že Jackova vražda má co do činění s Nobiliniho?“ zeptal se Paul.

„Na takové závěry je ještě brzy,“ odpověděla Kate. „Ale vzhledem k povaze obou vražd to nemůžeme vyloučit.“

„Neznáte náhodou někdo jména Jackových spolupracovníků?“ zeptala se DeMarco.

„Nad ním stáli jen dva lidi,“ řekl Paul. „Jedním z nich je chlápek jménem Luca. Žije ve Švýcarsku a jezdí sem tak třikrát, čtyřikrát do roka. Ten druhý je místní, jmenuje se Daiju Hiroto. Jsem si celkem jistý, že má na starost newyorské pobočky firmy Adler a Johnson.“

„Jak říkával Jack,“ ujal se slova Duncan, „Daiju v podstatě žije prací.“

„Musel Jack pracovat o víkendech?“ zeptala se Kate.

„Sem tam,“ odpověděl James. „I když poslední dobou

docela často. Mají rozdělaný nějaký velký kontrakt na pomoc společnosti, která se zabývá vyřazováním jaderných zařízení z provozu. Když jsem s Jackem mluvil naposledy, tak mi říkal, že jestli to zvládnou dotáhnout do konce ve smluveném termínu, mohl by z toho kápnout pořádný balík.“

„Vsadil bych se, že drtivou většinu lidí z té jejich party najdete dneska ve firmě,“ řekl Paul. „Ti by vám mohli říct víc.“

DeMarco posunula Jamesi Cortezovi svou vizitku, načež se obsloužila třešňovým koláčkem z talířku před nimi. „Pokud si v průběhu následujících dnů ještě na něco vzpomenete, zavolejte prosím na tohle číslo.“

„A ocenily bychom, kdybyste se o té spojitosti s předešlým případem nikde nezmiňovali,“ dodala Kate. „To by nám tak scházelo, aby lidi v Ashtonu začali vyšilovat.“

Paul uznale přikývl, neboť vycítil, že poslední věta byla mířena především na něj.

„Děkujeme, pánové,“ řekla Kate na závěr.

Naposledy upila ze své kávy a opustila snídaňový dýchánek. Cestou zpět ji zaujala plachetnice, která právě vyplouvala z průlivu a škubala přitom sebou ze strany na stranu, jako by se už nemohla dočkat víkendové projížďky.

„Seženu adresu pobočky Adler a Johnson, kde Jack Tucker pracoval,“ řekla DeMarco a vyndala telefon. Její hlas byl stále chladný a odtažitý.

Budeme si to muset vyříkat, jinak to skončí zle, říkala si v duchu Kate. *Má sice svoji hlavu, ale jestli ji budu muset usměrnit, udělám*

to stůj co stůj.

Kanceláře firmy Adler a Johnson se nacházely v jedné z honosnějších výškových budov na Manhattanu. Sídlily v prvním a ve druhém patře budovy, společně s právníckou firmou, mobilním vývojářem a malou literární agenturou. Jak se nakonec ukázalo, Paul Wickers měl pravdu; většina lidí, se kterými Jack Tucker pracoval, dnes byla v práci. Pracoviště bylo nasáklé vůní silné kávy, a ačkoliv bylo všech osm pracovníků evidentně zaneprázdněno, nešlo si nevšimnout jisté pochmurné nálady, která tu panovala.

Daiju Hiroto se s agentkami okamžitě přivítal a zavedl je do své rozlehlé kanceláře. Vypadal absolutně strhaně – částečně nejspíš kvůli obavám, aby tu obří zakázku dodělali včas, ale také kvůli smrti svého spolupracovníka a přítele.

„Vím to od dnešního rána,“ pronesl Hiroto sedíc za velikým stolem. „Přišel jsem do práce na šestou hodinu a jedna z našich pracovnic – Katie Mayerová – nám to sdělila. Bylo nás u toho celkem patnáct lidí, tak jsem všem nabídl, že si klidně mohou vzít přes víkend volno. Šest z nich se rozhodlo, že tak učiní, aby uctili jeho památku.“

„Kdyby tomu ostatní nepřihlíželi, udělal byste to samé?“ zeptala se Kate.

„Ne. Zní to asi sobecky, ale ta práce nepočká. Zbývají nám už

jen dva týdny a jsme trochu ve skluzu. Víc jak padesát lidí může přijít o práci, jestli to nezvládneme.“

„Kdo si myslíte, že tu znal Jacka nejlépe?“ zeptala se Kate.

„Nejspíš já. Za posledních zhruba deset let jsme spolu úzce spolupracovali na několika velkých zakázkách. Procestovali jsme společně celý svět a mnohdy jsme trávili dlouhé večery pracovními schůzkami, o kterých zbytek týmu vůbec netušil.“

„Ale říkal jste, že se o jeho smrti dozvěděl jako první někdo jiný?“ zeptala se DeMarco.

„Ano, Katie. Bydlí v Ashtonu a přátelí se s Jackovou ženou.“

Kate cítila nutkání nadhodit, jak je od Hirota neuctivé, že to tu dnes neodpískal, aby mohli on i jeho kolegové v klidu truchlit nad ztrátou svého přítele a kolegy. Přesto se neodvážila soudit jeho motivy, neboť sama dobře znala vnitřní demony, kteří ženou workoholiky daleko za hranice běžného chování.

„Řekl byste, že měl Jack nějaká tajemství?“ zeptala se DeMarco.

„O žádném nevím. A pokud nějaké přece jen měl, očividně nejsem ten, komu by se chtěl svěřit. Ale jen tak mezi námi, upřímně pochybuji, že by Jack vedl nějaký tajný život. Byl to slušný a čestný člověk, víte? Dobrý chlap. S dobrým vychováním.“

„Takže nevíte, proč by ho někdo mohl chtít zabít?“ zeptala se Kate.

„Ne. Přijde mi to šílené.“ Na chvíli se zahleděl skrz skleněné zdi kanceláře, kde pracoval zbytek jeho týmu. „A stalo se to tady

ve městě?“ zeptal se.

„Ano. Nesnažil jste se mu dovolat, když jste si všiml, že tu není?“

„To víte, že snažil. Dokonce několikrát. Ale někdy kolem poledne jsem to vzdal. Jack byl velmi chytrý člověk a dřič. Pokud si tedy potřeboval na pár hodin orazit – což se čas od času stávalo – dopřál jsem mu klid.“

„Pane Hiroto, vadilo by vám, kdybychom si popovídali i s ostatními zaměstnanci?“ zeptala se Kate a kývala při tom hlavou směrem k prosklené zdi.

„Beze všeho. Jen si poslužte.“

„A mohl byste nám sehnat kontakty na ty, kteří se rozhodli odejít?“ zeptala se DeMarco.

„Ovšem.“

Poté se obě agentky vrátily do místnosti plné kancelářských kójí, velkých stolů a vůně kvalitní kávy. Už předem však Kate cítila, že z ostatních zaměstnanců nic nového nedostanou. Když alespoň dva lidé o někom řeknou, že je to prostý a jednotvárný člověk, tak je to obvykle pravda.

Během čtvrt hodiny zvládly promluvit se všemi osmi zaměstnanci, kteří se momentálně nacházeli v kanceláři. Katin úsudek byl správný; všichni popsali Jacka jako milého a laskavého člověka s bezkonfliktní povahou. A podruhé během jednoho rána někdo nazval Jacka Tuckera nudným – leč v dobrém slova smyslu.

Kate se náhle v hlavě vyrojila nějaká vzpomínka nebo rčení,

kteří někde během svého života zaslechla. Něco o tom, jak si má člověk dávat pozor na znuděnou manželku či manžela – že se tak dlouho nudí, až se v nich nakonec něco zlomí. Přesné znění si však nevybavila.

Ještě jednou zašly do kanceláře pana Hirota, aby si tam vyzvedly seznam zaměstnanců, kteří se rozhodli odejít domů, a poté už Kate s DeMarco vyrazily zpět do ulic New Yorku vstříc nádhernému sobotnímu ránu. Neustále však musela myslet na nebohou Missy Tuckerovou, jak se pod tíhou dnešního krásného dne snaží vypořádat s novou kapitolou svého života, která začala obrovskou tragédií.

Zbytek dopoledne strávily navštěvováním lidí, kteří odešli z práce. Během svých pochůzek viděly potoky slz, ale i pár rozzuřených lidí, kteří nedokázali pochopit, že někdo tak bezúhonný a laskavý, jako byl Jack Tucker, mohl být zavražděn. Bylo to stejné, jako když mluvily se zaměstnanci v kanceláři, jen atmosféra nebyla tak tíživá.

S posledním člověkem – mužem jménem Jerry Craft – mluvily krátce po poledni. Jerry zrovna nasedal do auta, když k němu dorazily. Kate zajela na jeho příjezdovou cestu a zaparkovala hned za ním, za což si vysloužila našťvaný pohled. V momentě, kdy se k nim Jerry Craft přiblížil, vystoupila z auta. Měl zarudlé oči a celkově vypadal tak nějak sklesle.

„Promiňte, že vás vyrušujeme,“ řekla Kate a prokázala se průkazem. DeMarco si stoupla vedle ní a udělala to samé. „Jsme agentky Wise a DeMarco z FBI. Rády bychom si s vámi promluvily o Jacku Tuckerovi.“

V ten moment se z Jerryho tváře vytratila podrážděnost, jen přikývl a opřel se o kufr svého auta.

„Pochybuji, že vám řeknu něco, co jste ještě neslyšely. Předpokládám, že jste už mluvily s panem Hirotem a ostatními z kanceláře?“

„Ano, mluvily,“ řekla Kate. „Teď se zaměřujeme na ty, kteří se dnes rozhodli odejít – jelikož to vypadá, že by mohli mít k Jackovi blíž.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ řekl Jerry. „Jen pár z nás se občas scházelo i mimo práci. Ale Jack s námi moc nechodil. Někteří zaměstnanci nejspíš využili Hirotovi nabídky jen proto, aby si na den odfrkli.“

„Netušíte, proč se Jack nechtěl scházet po práci?“ zeptala se DeMarco.

„Nic bych za tím nehledal. Jack byl takový domácí typ, chápete? Svůj volný čas raději trávil se ženou a dětmi. V práci kolikrát makal od nevidím do nevidím, takže není divu, že se pak nechtěl scházet s těmi samými lidmi ještě po pracovní době. Jeho rodina pro něj byla vším. Na narozeniny a výročí vždycky vymýšlel originální, až extravagantní věci. Pořád se v práci chlubil svými dětmi.“

„Takže myslíte, že vedl dokonalý život?“ zeptala se Kate.

„Vypadalo to tak. Ačkoliv je vůbec možné, aby měl někdo dokonalý život? Pokud vím, tak i Jack měl nějaké neshody se svou matkou. Jenže kdo nemá, že?“

„O co šlo?“

„Nic hrozného. Jednou jsem ho slyšel telefonovat se svou ženou. Odešel na schody, aby měl soukromí, ale já tehdy pracoval na jednom starším počítači, který se nacházel hned vedle dveří na schodiště. Utkvělo mi to v hlavě, protože to bylo jedinkrát, co jsem ho slyšel mluvit s manželkou nebo o ní takovým tónem.“

„A mluvili spolu o jeho matce?“ zeptala se Kate.

„Přesně tak. Trochu jsem ho pak popichoval, když se vrátil dovnitř, ale neměl moc náladu na vtípky.“

„Víte něco o jeho rodičích?“ zeptala se Kate.

„Ne. Jak jsem už řekl, Jack byl skvělý člověk, ale rozhodně bych ho nenazýval *přítelem*.“

„A kam se teď chystáte?“ zeptala se DeMarco.

„Chtěl jsem koupit nějaké květiny pro jeho rodinu a hodit jim je domů. Párkrát jsem se s jeho ženou a dětmi setkal o vánočních večírcích a firemních grilovačkách, však to znáte. Moc příjemná rodinka. Je to příšerné, co se stalo. Člověku je z toho na nic.“

„Dobře, nebudeme vás tedy déle zdržovat,“ řekla Kate. „Děkujeme za váš čas, pane Crafte.“

Kate vycouvala z Jerryho příjezdové cesty a zeptala se: „Nechceš sehnat informace o Jackovo matce?“

„Dělám na tom,“ odsekla chladně DeMarco.

Kate opět soustředila všechny své síly, aby zůstala v klidu.

Jestli chce DeMarco dělat nadále uraženou kvůli včerejšímu večeru, tak ať. Kate se zařekla, že nedovolí, aby to ovlivnilo celý případ.

Zároveň však musela potlačit ironický úsměv ve tváři. Kolik času strávila přemítáním a dohadováním o tom, zda ji její nová pracovní pozice neokrádá o čas pro rodinu a tady to měla, pracuje se ženou, která jí tak moc připomíná Melissu, až ji to samotnou vyděsilo. Zatímco DeMarco obvolávala všechny kolem, aby sehnala informace o matce Jacka Tuckera, Kate myslela na Melissu a malou Michelle. Vzpomínala, jak tehdy Melissa reagovala, když se Kate prvně ponořila do Nobiliniho případu. To bylo před osmi lety; Melisse bylo jednadvacet let, takže pořád ještě jednala vzpurně a v zásadě byla proti všemu, co si její matka přála. V jednu dobu si Melissa dokonce obarvila vlasy na fialovo. Kate to sice nahlas nikdy nepřiznala, ale samotné se jí to docela zamlouvalo. Nebyly to pro ně vůbec lehké časy, a to ani v době, kdy byl Michael, její manžel, stále naživu a pomáhal jí s rodičovstvím, když Melissa dospívala.

„To je zajímavé,“ řekla DeMarco, a přerušila tak Katin výlet do minulosti. Položila telefon a zahleděla se před sebe; v očích se jí konečně objevila nová jiskra.

„Co je zajímavé?“ zeptala se Kate.

„Jackova matka je nějaká Olivia Tuckerová. Šestašedesátiletá žena žijící v Queensu. Dokonale čistý rejstřík, až na jednu maličkost.“

„Jakou maličkost?“

„Před dvěma roky na ni byla přivolána policie. Telefonát pocházel od Missy Tuckerové a Olivia Tuckerová se ještě v ten samý večer pokoušela násilím dostat do jejich domu.“

Obě agentky se na sebe podívaly, a přesně v ten moment Kate ucítila, jak se z jejich vztahu pomalu vytrácí napětí. Koneckonců, ať už jsou si kolegové sebe víc vzdálení, nové stopy v případě je dokážou znovu stmelit.

A tak Kate otočila auto a s pocitem, že se konečně někam posouvají, vyrazila vstříc Queensu.

KAPITOLA PÁTÁ

Olivia Tuckerová bydlela v tuctovém bytě v Jackson Heights. Když Kate s DeMarco dorazily, byl u ní zrovna místní kazatel. A právě on otevřel dveře, vysoký černochoch s pochmurným výrazem ve tváři. Skepticky si agentky prohlédl a povzdechl si.

„Mohu vám pomoci, dámy?“

„Rády bychom si promluvily s paní Tuckerovou,“ odpověděla DeMarco. „Kdo vůbec jste?“

„Leland Toombs, kazatel z jejího kostela. A kdo jste vy?“

Následovala klasická policejní rutina, kdy se agentky prokázaly průkazy a představily se. Toombs udělal krok zpět a podíval se na ně nesouhlasným pohledem.

„Chápete snad, že je teď velmi rozrušená, ne?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Kate. „Snažíme se najít vraha jejího syna a doufaly jsme, že by nám s tím mohla trochu pomoci.“

„Kdo to je?“ ozval se roztřesený hlas odněkud z bytu. Z protější místnosti vyšla žena a zamířila rovnou ke dveřím.

„To je FBI,“ odpověděl jí Leland. „Ale Olivie, dobře si rozmyslete, jestli jste teď na takový rozhovor připravená.“

Olivie Tuckerová přišla ke dveřím a vypadala absolutně zdrceně. Měla zarudlé oči od pláče a vypadalo to, že má dokonce problémy s chůzí. Podívala se na Kate s DeMarco a položila Toombsovi ruku na rameno.

„Musím to udělat,“ řekla. „Pastore Toombsi, omluvil byste mě na chvíli?“

„Možná bych měl být raději u toho.“

Olivie zakroutila hlavou. „Ne. Vážím si toho, ale s tímhle se musím poprat sama.“

Toombs se zamračil a podíval se na agentky. „Buďte na ni prosím hodné. Není na tom vůbec dobře.“ Naposledy se na Olivii podíval, než vyšel ze dveří. Při odchodu na ni ještě zavolal přes rameno, „Kdybyste cokoliv potřebovala, Olivie, určitě mi zavolejte.“

Olivia se za ním ještě chvíli dívala, a pak pomalu zavřela dveře. „Pojďte prosím do obýváku.“

Mluvila tichým, roztřeseným hlasem a při chůzi to stále vypadalo, že ji nohy moc neposlouchají.

„Víte,“ spustila, když dorazily do obýváku, „že mi policie zavolala a řekla mi to až šest hodin poté, co našli jeho tělo?“

„Za tak dlouho?“ zeptala se nevěřičně Kate.

„Nejspíš si mysleli, že mi Missy zavolá a řekne mi to. Protože ona se to samozřejmě dozvěděla jako první. Ale Missy to odmítla udělat, takže mi nakonec zavolala policie.“

„Jste si jistá, že to *odmítla*?“ zeptala se DeMarco. „Nemyslíte si, že vzhledem k situaci na to prostě zapomněla?“

Olivia pokrčila rameny, ale nechtěla tím vyjádřit, že neví. Spíše jako by tím říkala *to mě nezajímá*.

„Chcete mi tím říct, že si myslíte, že by Missy byla schopná udělat něco takového záměrně?“ zeptala se Kate.

„Abych byla upřímná, tak nevím. Ta ženská je strašně pomstychtivá. Ale rozhodně by mě to u ní nepřekvapilo. Možná na to *zapomněla*, aby se mnou nemusela mluvit nebo, chraň bůh, mě *vidět*.“

„Povíte nám, proč ji tak moc nenávidíte?“ zeptala se DeMarco.

„No, já ji nikdy neměla moc v lásce. Ze začátku byla docela sympatická, ale to se jen snažila získat moje sympatie. Jakmile jí pak Jack nasadil zásnubní prsten, stala se z ní úplně jiná osoba. Panovačná. Manipulativní. Žila si v přepychu, ale nikdy to nedokázala řádně ocenit. Možná, někde hluboko uvnitř a svým zvráceným způsobem, Jacka skutečně milovala – o tom nepochybuji. Ale nikdy si ho nevážila.“

„Můžete to trochu rozvést?“ zeptala se Kate.

„Nic jí nebylo dost dobré – pořád chtěla víc. A ani to neskrývala. Všechno, co kdy měla – děti, bohatého manžela, překrásný dům, zkrátka co vás napadne – pro ni to bylo málo. Jack se pro ni klidně mohl roztrhnout, a stejně by nebyla spokojená.“

Kate si nemohla nevšimnout té nenávisti, která Olivii vyzařovala z očí, když mluvila. Skutečně věřila všemu, co říkala. A i když s Missy Tuckerovou mluvila jen chvíli, tomuhle bylo vážně těžké uvěřit.

„Myslíte si, že Jack o ní smýšlel podobně?“

„Chraň bůh. Byl úplně zaslepený. Jí a tím jejím malým divadýlkem.“

„Takže můžete s klidným svědomím vyloučit, že by měl poměr?“

Její zděšený výraz mluvil za vše. Přesto si však Olivie nebrala servítky. „Jak se vůbec opovažujete položit mi tak stupidní otázku, když víte, čím vším jsem si za poslední hodiny prošla? Taktnost a slušnost vám asi nic neříká, co?“

„Ptám se jen proto, abychom věděly, jakým směrem se dál ubírat. Pokud by se do něčeho podobného zapletl, mohlo by to hrát velkou roli v celém případě. Protože upřímně, momentálně nemáme žádné svědky ani podezřelé.“

"Podezřelé? Zlato, vždyť jsem vám teď řekla, kdo to udělal. Ta jeho nenávistná ženuška.“

Kate a DeMarco se na sebe poněkud nechápavě podívaly. Ať už měla Olivia Tuckerová pravdu, nebo ne, případ se pomalu dostával do nepříjemných kolejí.

Poslední poznámka visela nějakou chvíli ve vzduchu, než se Kate rozhodla pokračovat. Od toho okamžiku si dávala setsakramentský pozor na to, co říká a pečlivě volila každé další slovo.

„Jste si jistá, že chcete učinit tak odvážný výrok?“ zeptala se Kate. „Pakliže to myslíte vážně, budu to muset považovat za stopu a začít nahlížet na Missy Tuckerovou jako na případnou podezřelou.“

„Je to vaše práce, dělejte, jak uznáte za vhodné,“ řekla Olivia. „Ale já tu ženu znám. Toužila po něčem jiném. Chtěla vypadnout, jen nechtěla riskovat, že tím všechno ztratí. Tak

mi řekněte jednodušší způsob, jak to udělat, než zabít svého manžela.“

Kate nikdy nevěřila, že by se ve své kariéře mohla setkat s někým tak zaslepeným nenávisť k někomu jinému. Viděla toho už hodně – zneprátelené sourozence, neshody s příženěnou rodinou, atd. Ale Olivia Tuckerová je všechny strčila do kapsy.

„Musím podotknout,“ řekla DeMarco, „že jsme tu od našeho příjezdu strávily hodně času zjišťováním detailů o Jackovi i Missy. A i když naše záznamy nejsou úplné, nic nenasvědčuje tomu, že by mezi nimi mělo dojít k jakýmkoliv manželským neshodám.“

„To je pravda,“ souhlasila s agentkou DeMarco Kate. „Nepřišly jsme ani na žádné finanční problémy a Missy nemá jediný záznam v trestním rejstříku. Což se ale nedá říct o vás. Nechcete nám tedy říct, co se stalo tu noc, kdy na vás Missy zavolala policii, protože jste se snažila dostat do jejich domu?“

„Jack to měl tehdy v práci těžké. Dostal panický záchvat. Volala jsem k nim, abych zjistila, jak na tom je a mohla si promluvit s vnoučaty, ale Missy to nechtěla dovolit. Tvrdila mi, že za jeho záchvat paniky můžu částečně já, ale že on sám by mi to nikdy neřekl, protože na to je až příliš hodný. Potom zavěsila, tak jsem se rozhodla, že se tam zajdu podívat. Chvíli jsme se dohadovaly, načež mě vyhodila ze dveří a nechtěla mě pustit dál. A potom... no, zkrátka mi bouchly saze, takže na mě zavolala policii.“

„Pokud bude třeba, určitě se na to podíváme,“ řekla Kate.

„Ale upřímně, nic z našich záznamů nenasvědčuje tomu, že by měla Missy sebemenší důvod k vraždě svého manžela. Nemá žádný zjevný motiv.“

„Tak pak teda nechápu, proč jste vůbec tady, když jste tak přesvědčené o její nevině.“

„Upřímně?“ řekla DeMarco. „Protože na nás vyskočilo vaše jméno. Jeden z Jackových kolegů zaslechl vyhrocený rozhovor s Missy, který se týkal vás. Takže jsme zkontrolovaly váš rejstřík a objevily jsme ten incident s přivolanou policií.“

Olivia se usmála jako unavený padouch z filmu. „Chápu, už jste si o mně udělaly vlastní názor.“

„Tak to vůbec není. Jen jsme...“

„Pokud vám to dámy nebude vadit, ráda bych vás slušně požádala, abyste už šly. Nechte mě v klidu truchlit nad svým synem.“

Kate viděla, že jejich čas s Olivíí Tuckerovou se nachýlil ke konci; kdyby na tu ženu dál vyvíjela nátlak, akorát by se uzavřela do sebe. Stejně by z ní nedostaly žádné kloudné informace – snad jen, že by na té její ohavné nenávisti vůči snaše bylo přece jen něco pravdy. Ale o tom Kate pochybovala.

„Děkujeme vám,“ řekla Kate. „A přijměte naši upřímnou soustrast.“

Olivia přikývla, postavila se a odešla z pokoje. „Jistě si pamatujete, kde jsou dveře,“ řekla, mizejíc do jiné místnosti.

Kate a DeMarco opustily dům bez zjevné stopy, ale za to jimi pěkně otrásl názor Olivie Tuckerové na Missy.

„Myslíš, že by na tom mohlo být něco pravdy?“ zeptala se DeMarco. Konečně to vypadalo, že ji opustila špatná nálada, a mohl za to tenhle případ.

„V tuhle chvíli si myslím, že jen hledá odpovědi, ale něčemu z toho jistě věří. Řekla bych, že si v hlavě poskládala kousky strachu, které se v ní za ta léta nahromadily, a teď je akorát zveličuje, aby měla koho obvinít a na koho si vybit zlost.“

DeMarco přikývla hlavou a obě dvě nasedly do auta. „Ať už to mělo znamenat cokoliv, bylo to pěkně hnusné.“

„Ale myslím si, že u ní můžeme vyloučit nějaké falešné divadýlko. Asi bychom se teď měly zaměřit na Missy a dát na ni pozor. Můžeme uvědomit místní policii, aby věděli, jak je Olivie zaujatá.“

„A co pak?“

„Pak si spolu sedneme. Třeba u sklenky vína v hotelu.“

Znělo to jako dobrý nápad, ale Kate musela myslet na Missy Tuckerovou a na to, jak se jí ze dne na den proměnil rodinný život v bohapustou prázdnotu. Kate měla stále v živé paměti, jaké to je přijít o milovaného manžela, muže, který vás zná jako knihu, kterou četl už milionkrát. Takové utrpení se nedá popsat slovy, jako by zemřel kus vás.

Jak si tak mířila do hotelu, ty staré pocity v ní vyvolaly obrovskou motivaci vyřešit tenhle případ. Zahrabala v paměti po detailech z původní vraždy, až na začátek Nobiliniho případu.

Snažila se vzpomenout si na jméno – jméno, které sice dobře znala, ale které zapadlo někam na dno její paměti. Dnes časně

z rána jí ho něco připomnělo, když mluvily s Jackovými přáteli v jachtařském klubu.

Cass Nobiliniová.

Víš, že tam jsou odpovědi, pomyslela si Kate.

Mohly by být. A jestli bude třeba, půjde je tam hledat.

I když doufala, že to zvládne i bez toho. Doufala, že už se s Cass Nobiliniovou nikdy v životě nesetká. Ale bylo jí jasné, že to nejspíš nevyjde – a čím dříve tak učiní, tím lépe.

KAPITOLA ŠESTÁ

Do hotelového baru dorazily zrovna v době večeří, takže se kolem začínaly shlukovat davy hladových strávníků. Ačkoliv vinný lístek vypadal slibně, Kate se mnohem víc těšila na objednaný burger. Často se jí stává, že když pracuje na případu, tak zapomíná na oběd, takže ke konci dne je pak úplně vyhládlá. Jakmile se její zuby poprvé zakously do šťavnatého burgeru, všimla si, jak se na ni DeMarco usmívá. Byl to její první opravdový úsměv za celý den.

„Co je?“ zamumlala Kate s plnou pusou.

„Nic,“ odpověděla DeMarco, uždibujíc ze salátu s grilovaným kuřetem. „Jen je uklidňující dívat se na ženu tvých rozměrů a tvého věku, jak takhle jí.“

Kate spolkla sousto a pokývala hlavou. „Byla jsem holt obdařena dokonalým metabolismem.“

„Ach, ty jedna potvoro.“

„Je fajn moci jíst bez výčitek.“

Následovala chvilka ticha, kterou přerušil až výbuch smíchu obou agentek nad předešlou slovní výměnou. Bylo příjemné uvolnit se v blízkosti agentky DeMarco po tak náročném dni. A DeMarco to očividně cítila stejně, neboť smočila rty ve sklenice vína a řekla, „Promiň, že jsem byla celý den tak protivná. Ale sdělovat příbuzným takovéhle zprávy... to je příšerné. Chápu, že je to těžké pro všechny, ale pro mě obzvlášť. V minulosti jsem

si prošla něčím, co mě dost poznamenalo. Myslela jsem, že už je to za mnou, ale evidentně ne.“

„Co se stalo?“

DeMarco se na chvíli odmlčela. Patrně zvažovala, zda se chce do takového vyprávění vůbec pouštět. Nakonec se do něj pustila, jen si předtím ještě pořádně lokla vína. Povzdechla si a spustila.

„Že jsem na holky, jsem zjistila ve čtrnácti letech. První přítelkyni jsem měla v šestnácti. Když mi bylo sedmnáct, rozhodly jsme se s přítelkyní Rose – které tehdy bylo devatenáct – že s tím vyjdeme na povrch. Obě jsme to do té doby držely v tajnosti, zvláště před našimi rodiči. A teď to mělo přijít – povíme jim tu velkou novinu. Plánovaly jsme, že se sejdeme u ní doma, abychom to nejdříve řekly jejím rodičům. Asi bych měla dodat, že si celou tu dobu mysleli, že Rose a já jsme jen velmi dobré kamarádky. Všechn čas jsme trávily buď u nich, nebo u nás doma. A jak tak sedím na gauči jejích rodičů, zazvoní mi telefon. Policie... řekli mi, že Rose měla autonehodu a že na místě zemřela. Zavolali raději mně než jejím rodičům, protože viděli, že většina hovorů v historii telefonu byla spojena s mým jménem.“

„Tak jsem se tam na místě rozbřečela, a její rodiče vůbec nechápali, co se to k čertu děje – proč se z ničeho nic válím v slzách na podlaze. A byla jsem to já, kdo jim to musel říct. Já jsem musela sdělit jejím rodičům, co mi ten strážník řekl.“ Tady se DeMarco na chvíli odmlčela, šťouchla vidličkou do salátu a dodala, „byl to ten nejhorší moment v mém životě.“

Kate se teď nemohla na DeMarco ani podívat; celý ten příběh vyprávěla naprosto bez emocí, jen recitovala sled událostí jako robot. Přesto bylo jasné, proč se včera DeMarco chovala tak, jak se chovala, když se Kate dobrovolně nabídla, že půjdou společně říct Missy Tuckerové o smrti jejího muže.

„Víš, že kdybych o tom být jen tušila, tak bych nás do toho nikdy nenavezla,“ řekla Kate.

„Já vím. A věděla jsem to už předtím. Ale ty emoce mi nějak zatemnily rozum. Upřímně řečeno, asi jsem se v tom potřebovala trochu vymáchat. Mrzí mě, že jsi to schytala z první ruky.“

„Tím se vůbec netrap,“ odpověděla Kate.

„Dělala jsi to už hodněkrát? Myslím to sdělování špatných zpráv.“

„To si piš. A nikdy to není jednoduché. Časem je pak snazší přenést se přes to, ale ten moment, kdy jim to řekneš, je pokaždé zdrcující.“

U stolu znovu zavládlo ticho. Mezitím jim číšník dolil víno a Kate pokračovala ve zdolávání svého burgeru.

„Tak jak se má tvůj muž?“ zeptala se DeMarco. „Allen, že?“

„Jo, má se dobře. Pomalu si začíná dělat starosti s tím, že ještě pořád pracuji pro FBI, bojí se o mě. Byl by mnohem radši, kdybych dělala jen v kanceláři. Nebo šla do důchodu.“

„Tak to mezi vámi vypadá vážně, co?“

„Vypadá to tak. A část mého já je z toho nadšená. Ale přesto ve mně trochu hlodá pocit, že by to byla jen ztráta času. Oběma nám už táhne na šedesát. A v tomhle věku začínat nový

vztah je... nevím, docela divné.“ Kate věděla, že pokud to včas nezarazí, DeMarco se upne na tohle téma, takže raději rychle změnila směr konverzace.

„A co ty? Zlepšil se tvůj milostný život od toho našeho posledního trapného rozhovoru?“

DeMarco zakroutila hlavou a usmála se. „Ne, ale jen proto, že nechci. Užívám si jednorázovky, dokud ještě můžu.“

„A jsi takhle šťastná?“

Tahle otázka DeMarco opravdu zaskočila. „Docela jo. To poslední, co teď potřebuji, je zodpovědnost a dělání kompromisů.“

Kate se zachichotala. Nikdy nebyla na jednorázový sex. Michaela potkala už na škole a o rok a půl později se za něj provdala. Od prvního polibku věděla, že je tenhle vztah výjimečný a že zbytek života stráví bok po boku.

„Tak jak budeme postupovat s naším případem?“ zeptala se DeMarco.

„Ráda bych si znovu prošla původní případ, když už na něj často odkazujeme. Zajímá mě, jestli se neobjevily nějaké nové informace v Nobiliniho rodině. I když... podobně jako tvůj příběh o přítelkyni, která zemřela, zatímco jsi seděla u jejích rodičů na gauči, tohle je pro změnu oblast, do které se moc nechci pouštět já.“

„Takže nás zítra čekají další nepříjemné návštěvy a rozhovory?“

„Možná. Ještě nevím.“

„Je tu něco, co bych měla vědět, než se do toho slepě pustím?“

„Asi jo. Ale věř mi... bude lepší, když to necháme na ráno.

Kdybychom se na to vrhly teď, tak bychom šly spát bůhví kdy a akorát bych si zase rozhodila spánek.“

„Aha. Tenhle druh historek.“

„Přesně.“

Dopily sklenku vína a zaplatily účet. Kate cestou nahoru do pokoje přemýšlela nad příběhem, který jí před chvílí vyprávěla DeMarco – to smutné ohlédnutí za minulostí. Trochu ji znepokojovalo, že o své partnerce v podstatě nic neví. Kdyby spolu dělaly každý den, a ne jen jednou nebo dvakrát za několik měsíců, tak by to bylo jistě jiné. Říkala si, že by se možná měla snažit poznat agentku DeMarco ještě lépe.

Jejich cesty se rozdělily, když došly ke svým pokojům – DeMarco bydlela hned naproti přes chodbu – a Kate cítila potřebu něco říct. Cokoliv, čím by ocenila ochotu agentky DeMarco svěřit se s tak intimní vzpomínkou.

„Ještě jednou se omlouvám za ten včerejší večer. Mrzí mě, že tě neznám dostatečně dobře na to, abych pak mohla mluvit za nás za obě.“

„To je v pořádku, opravdu,“ řekla DeMarco. „Měla jsem ti o tom říct už včera.“

„Musíme se víc snažit poznat jedna druhou. Vždyť si navzájem kryjeme záda, takže je to důležité. Občas bychom se mohly sejít i mimo práci.“

„Jasně, to by bylo fajn.“ DeMarco se na pár vteřin odmlčela,

jak otevírala dveře od pokoje. „Říkala jsi, že máš teď o čem přemýšlet... o tom starém případu. Nobiliniho případu. Dej mi vědět, kdyby sis o tom potřebovala promluvit.“

„Určitě dám,“ odpověděla Kate.

Poté zašly každá do svého pokoje a zavřely dveře za dnešním společným dnem. Kate si vyzula boty a zamířila rovnou k notebooku. Zatímco se počítač spouštěl, zavolala řediteli Duranovi. Duran, podle očekávání, telefon nezvedal, takže hovor byl přesměrován na jeho asistentku Nancy Saundersovou. Kate požádala o co nejrychlejší zaslání digitálních kopií k Nobiliniho případu na e-mail. DeMarco sice nějaké spisy měla, ale nebyly ani zdaleka kompletní. Kate se do toho případu potřebovala znovu vžít, takže bylo zapotřebí projít sebemenší detaily. Saundersová se zavázala, že nejpozději v devět hodin ráno bude mít požadované materiály na e-mailu.

Cass Nobiliniová, pomyslela si Kate.

To jméno se jí vybavilo hned, jak jí Duran řekl o možném spojení s Nobiliniho vraždou. Znovu si pak na ni vzpomněla, když uslyšela horečný a zoufalý nářek Missy Tuckerové, která oplakávala svého zavražděného manžela a do třetice když mluvila s přáteli Jacka Tuckera.

Cass Nobiliniová, matka Franka Nobiliniho. Žena, kterou neskutečně popudilo a naštvalo jednání médií, které se snažily přiživit na smrti jejího zavražděného syna jen proto, že kdysi úzce spolupracoval s pár známými lidmi z Kongresu jako finanční poradce. Kate si teď uvědomila, jak byla bláhová, když

věřila, že jí tenhle případ nepřihraje Cass Nobiliniovou do cesty.

Ta myšlenka se jí po zbytek noci usadila v hlavě. Jakmile Kate ulehla do postele, okamžitě se začala drápat do popředí její mysli, a nepřestala ji pronásledovat ani ve spánku.

Stále si ještě dokázala vybavit místo činu. Ta stará vzpomínka už byla poměrně rozmazaná a neúplná, ale kdykoliv se jí o tom případu zdálo, mlhavý závoj se náhle rozplynul. Jakmile usnula, vše bylo jasné a ostré, jako kdyby se dívala na televizi.

A dnes v noci to viděla. Usnula někdy po deváté hodině, ale jak se ručičky hodin blížily k půlnoci, začala s sebou ze spaní škusbat a naříkat.

To místo činu: Frank Nobilini, zavražděn v jedné z uliček New Yorku, zatímco v ruce stále svíral klíčky od svého BMW. Případ ji nakonec zavedl zpět k němu domů, do čtyřpokojového domu v Ashtonu. Začala v garáži, která voněla po čerstvě posekané trávě. Tehdy jí připadalo, že to místo bylo posedlé. Jako kdyby tam někde číhal duch Franka Nobiliniho a čekal na ni. Možná na prázdném parkovacím místě, kde dřív stávalo jeho BMW, které se však momentálně nacházelo na parkovišti několik bloků od místa činu. V té chladné garáži se cítila jako v hrobce. Byla to jedna z mála scén z minulosti, které se k ní neustále vracely, i když nikdy nechápala proč.

V domě se nenašly žádné důkazy, a dokonce ani náznak toho,

proč by ho chtěl někdo zabít. Člověk by řekl, že to bylo kvůli jeho pěknému autu, jenže klíčky měl pořád v ruce. Dům byl absolutně čistý. Až záhadně beze stop. Žádné pracovní dokumenty, ba ani v diáři a ve schránce se nenašlo nic, co by stálo za zmínku. Vůbec nic.

Ve svém snu Kate stála v oné osudné uličce. Podobně jako malé dítě, které ze zvědavosti strká prsty do rozlitého sirupu na stole, Kate se dotýkala stále ještě lepkavé krvavé skvrny na zdi. Otočila se, aby se podívala na konec uličky, ale namísto ní uviděla jen vnitřek garáže Nobiliniových. Jako by snad byla zvána, nakráčela až k dřevěným schodům, které vedly ke dveřím do kuchyně. Dál už se pohybovala tak, jak je to možné jen ve snu, plula prostorem jako ve stavu bez tíže. Skončila až v koupelně, kde shlížela do obrovské vany, která zároveň sloužila jako sprchový kout. Byla plná krve. Pod hladinou se něco hýbalo, takže se na povrchu tvořily malé krvavé bubliny. Když jedna z nich praskla, potřásla kapičkami krve dlážděnou zeď.

Kate začala ustupovat, prošla koupelnovými dveřmi až na chodbu. Tam proti ní kráčel Frank Nobilini. Za ním stála jeho žena Jennifer, která to celé sledovala. Dokonce Kate nevinně zamávala, zatímco se její mrtvý manžel belhal chodbou. Frank se pohyboval jako zombie, pomalou a kymácivou chůzí.

„To nic není,“ uslyšela za sebou hlas.

Otočila se a spatřila Cass Nobiliniovou, Frankovu matku, sedící na podlaze. Vypadala unaveně, rezignovaně... jako kdyby už jen čekala na poslední ránu z milosti.

„Cass...?“

„Nikdy bys ten případ nevyřešila. Bylo to na tebe moc velké sousto. Ale čas... ten dokáže věci změnit, ne?“

Kate se otočila zpátky na Franka, který se k ní stále přibližoval. Když došel ke dveřím od koupelny, všimla si, že se z vany vylila trocha krve na zem a pomalu stékala do chodby. Jakmile na ni Frank šlápl, ozval se mokrý, čvachtavý zvuk.

Frank Nobilini – celý flekatý a v mírném rozkladu – se na Kate usmál a natáhl k ní ruce. Kate pomalu couvla, schovala hlavu do dlaní a zakřičela.

V tom se probudila a stále cítila ten výkřik zaseknutý v krku.

Ten zatracený dům. Nikdy nechápala, proč s ní takhle otrásl. Možná kvůli pronikavému nářku Jennifer Nobiliniové, v kontrastu s tím dokonalým domem... celé to vypadalo tak nereálně, až snově. Jako přeumělkovaný hororový film.

Kate se posadila a pomalu se sunula až na kraj postele. Párkrát se zhluboka nadechla a podívala se na hodiny: 1:22. Jediné světlo v pokoji vycházelo z digitálního budíku a venkovního bezpečnostního osvětlení, které lehce prosvítalo skrz rolety.

V minulosti už se jí párkrát o Cass Nobiliniové zdálo, ale tentokrát to bylo vážně zvláštní. Když vstala z postele, aby si došla do miniaturní pokojové ledničky pro vodu, srdce jí stále bušilo jako o závod. Cestou k nočnímu stolku se trochu napila, a pak sáhla po notebooku, který tam měla připravený.

Rozsvítila noční lampičku a přihlásila se do e-mailu. Měla jedinou nepřečtenou zprávu, která pocházela od ředitelovi

asistentky Saundersové. Ta pověřila jednoho agenta, aby se prohrabal Nobiliniho spisy a hle, byly doručeny ještě před půlnocí.

Věděla, že po těch nočních běsech už spát nepůjde, takže se je rozhodla prozkoumat jeden po druhém. Bylo trochu nepříjemné, jak jí ty staré spisy připadaly povědomé. Nejdříve je jen zběžně projela, jako když se vrátíte na místo, které jste kdysi znali, podíváte se kolem dokola, a teprve poté ho začnete pořádně prozkoumávat. Když se dostala na poslední, šestadvacátou stránku, vrátila se zpět na začátek. Ale předtím, než se do spisů naplno ponořila, došla si k malému bezplatnému kávovaru pro kávu. Zatímco se káva filtrovala, ustlala postel a přemístila svůj notebook na malý stolek u protější zdi, kde si vytvořila malou provizorní pracovnu.

O pět minut později už pročetla spisy řádek po řádku a usrkávala přitom z šálku laciné černé kávy. Zpráva Franka Nobiliniho pro ni byla jako starý známý, který se ozve jen tehdy, když má špatné zprávy. Ve zprávě byly detailně popsány veškeré její rozhovory se sousedy a s jeho přáteli z Ashtonu. Dost ji znepokojilo, když si uvědomila, že většina konverzací probíhala na chlup stejně jako u případu Jacka Tuckera.

Jediná věc, která měla alespoň nějakou váhu, vzešla od dvaadvacetileté Alice Delgadové, chůvy místní rodiny z Ashtonu, jež se starala o dvě děti ve věku osm a jedenáct let. Alice tehdy přiznala, že když potkala Franka Nobiliniho v místním parku, dělala mu sexuální návrhy. Frank ji však slušně odmítl. To bylo

celé, nic víc se nestalo. Přesto si Alice jeho smrt neskutečně vyčítala – tak moc, že kontaktovala Jennifer Nobiliniovou, aby se jí přiznala. Jennifer, ta láskyplná a takřka bezchybná žena, jí okamžitě odpustila.

Kromě této malé drobnosti tam nebylo vůbec nic. V žádném rozhovoru, na místě činu ani v domě Nobiliniových. Dokonce ani v kriminálních záznamech Franka a Jennifer – žádné přestupky, žádní případní nepřátelé... nic.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.